

НЕГОВАТА ПЛЯЧКА СТЕ ВИЕ

ЛАРШ
КЕПЛЕР

enthusiast

ЛОВЕЦА
НА ЗАЙЦИ

ЛАРШ
КЕПЛЕР

ЛОВЕЦА
НА ЗАЙЦИ

Роман от серията
„Криминален инспектор Юна Лина“

Превод от английски
Антоанета Дончева-Стаматова

enthusiast

София, 2022

Lars Kepler
The Rabbit Hunter – Joona Linna #6

Copyright © Lars Kepler, 2016
English translation copyright © Neil Smith, 2018
Published in the Bulgarian language by arrangement with
Salomonsson Agency

Ларш Кеплер
Ловеца на зайци

© Антоанета Дончева-Стаматова, превод, 2022
© Биляна Славкова, Kontur Creative, дизайн на корица, 2022
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комюникейшънс енг
пъблишинг“ ООД, 2022

ISBN 978-619-164-484-1

Зората пълзи по небето, водейки утрото. Неподвижните води на протока проблясват като излъскана стомана. Луксозните имения наоколо са дълбоко заспали, но зад високите дървени огради и зеления плет намигат все още включените лампи над входовете им.

По крайбрежния път върви пиян мъж с бутилка вино в ръка. Спира пред бяла къща, чиято издължена фасада гледа към морето. Много внимателно оставя напред пътя ценната си бутилка, прескача канавката и се покатерва по черната метална ограда.

Олюлявайки се, мъжът поема бавно през моравата. Внезапно спира и се втренчва в големите прозорци на къщата, в отраженията от лампите на верандата, в неясните очертания на мебелите вътре.

После пак продължава напред. Помахва на голямото бяло порцеланово градинско джудже край пътеката, а след това с препъвания изкатерва стълбата към дървения трамплин. Удря едното си коляно, но успява да запази равновесие.

Водата в басейна под него сияе като огромно синьо стъкло.

Мъжът застава нестабилно на ръба на трамплина, смъква ципа на панталоните си и започва да уринира в басейна. След малко със зигзагообразна походка се насочва към тъмносинята градинска мебелировка и продължава да оросява възглавничките, столовете и кръглата масичка.

*В хладния утринен въздух от урината му се издига пара.
Докато вдига ципа на панталоните си, мъжът зърва
бял заек, който с подскоци прекосява моравата и изчезва
под един храст.*

С усмивка на уста мъжът се връща обратно към къщата и се обляга на оградата. После поема по моравата, но по едно време спира и рязко се обръща.

Обърканият му мозък се опитва да осмисли онова, което току-що е видял.

Облечена изцяло в черно фигура с чудато лице се е втренчила право в него.

Намира се или вътре в потъналата в мрак къща, или отвън, като му помахва с отражението си.

1

ЛЯТО

ОТ МРАЧНОТО НЕБЕ се сине ситен ръмеж. Светлините на града проблясват високо над покривите. Не се голавя никакъв повей на вятъра и осветените капчици гъжг образуват покров от мъгла, разстилаща се над целия Юршолм.

Край неподвижните води на Йерманиявикен се извисява просторна къща.

Вътре в къщата, погодно на погплашено животно, млада жена пристъпва предпазливо по излъскания пог и персийския килим.

Името ѝ е София Стефансон.

Тревогата в гушата ѝ насочва вниманието ѝ към всеки гребен детайл от стаята, в която се намира.

Върху една от гържките на дивана се вижда черно гистанционно с обвито в тиксо капаче на батерията. Върху масата има кръгове от вода. По гългите ресни на килима е залепнал стар лейкопласт.

Погът проскърца, като че ли заг гърба на София върви друг човек.

Кални пръски от мократа пътека пред къщата са поленнали по токчетата и стегнатите ѝ прасци. Краката ѝ са все така мускулести, макар че са минали цели две години, откакто е спряла да играе футбол.

София гържи лютив спрей, но се старее да го скрие от мъжа, който я чака. Постоянно си повтаря наум, че именно тя е избрала да бъде в това положение. Че тя контролира ситуацията и че иска да бъде тук.

Мъжът е застанал край един от фотьойлите и наблюдава всяка нейна крачка с безсрамна похот.

Чертите на лицето на София са напълно симетрични въпреки запазената младежка пухкавина на бузите. Облечена е в синя рокля, която разкрива голите ѝ рамене. От врата през гърдите ѝ се спуска гълга редица гребни копченца, покрити с плат. Малкото златно сърце на огърлицата ѝ подскача върху гърлото в ритъма на уплашеното ѝ сърце.

Би могла да каже, че не се чувства добре, че се налага да се прибере у дома. Мъжът сигурно ще се ядоса, но вероятно ще приеме това извинение.

Домакинът на къщата се е вторачил в нея с толкова гласно изражение, че стомахът ѝ се преобръща от страх.

София има усещането, че го е виждала някъде. Дали пък не е някой от старшите мениджъри, за които беше работила? Или пък баща на нейна съученичка от гимназията?

Младата жена спира на няколко крачки от него и се усмихва, въпреки че сърцето ѝ пренуска от страх. Планирала е да запази гистанция, докато не разчете тона на гласа му и жестовете.

Ръцете му не приличат на ръце на насилник – ноктите му са перфектно оформени, а брачната му халка е награскана от гългите години семеен живот.

– Хубава къща – казва тя и втърква зад ухото си непокорен кичур коса.

– Благодаря – отговаря той.

Надали е на повече от петдесет години, но въпреки това се движи тежко, като старец в стария си дом.

– С такси ли гоиде? – пита и преглъща.

– Да – отвръща тя.

После и двамата млъкват. Стенният часовник от съседната стая отброява два удара с метален звън.

Шафранен на цвят полен се откъсва безшумно от лилиумите в близката ваза.

Още от ранна възраст София си беше гала сметка, че сексуално напрегнатите ситуации я възбуждат. Доставкаше ѝ удоволствие да бъде оценявана, усещането да бъде избрана.

– Срещали ли сме се преди? – пита тя.

– Не бих забравил погобна среща – отвърща той.

Посивяващата руса коса на мъжа е оредяла и е срсана назад през главата му. Отпуснатото му лице е слабо, а челото му е прорязано от дълбоки бръчки.

– Да не би да колекционирате картини? – пита тя, като кимва по посока на стената.

– Да, интересувам се от тях – отговаря той.

Бледите му очи я наблюдават през очила с рогови рамки. Тя се обръща леко, пуска лютивия спрей в чантата си, а след това се насочва към огромна картина в позлатена рамка.

Той прави няколко крачки към нея и застава зад гърба ѝ с една идея по-близо от преди. Тя чува тежкото му носово дишане. Стръска се, когато той вдига ръка. Но ръката му е насочена към картината.

– Деветнайсети век – обяснява. – Карл Густав Хелквист. Умира млад. Животът му е тежък, пълен с много болка. Подлагали са го на електрошокова терапия, но въпреки това е бил прекрасен художник.

– Забележително! – прошепва тя.

– И аз така мисля – съгласява се мъжът, а после се насочва към трапезарията.

София тръгва след него, макар да има чувството, че я примамват в капан. Сякаш пътят назад се затваря мързеливо бавно, лишавайки я лека-полека от всяка възможност за бягство.

Огромната трапезария е мебелирана с тапицирани столове и излъскани до блясък шкафове. Регницата олов-

ни прозорци в гжорджуански стил предоставят панорамен изглед към морето.

На ръба на овалната маса за хранене се виждат две чаши червено вино.

– Може ли да ти предложи чаша вино? – пита домакинята и се обръща към нея.

– Бих предпочела бяло, ако имате такова – отговаря тя, притеснена да не бъде упоена.

– Шампанско? – предлага той, без да сваля очи от нея.

– Би било прекрасно – промърморва тя.

– Тогава ще пием шампанско! – заявява тържествено той.

Когато посещаващ гома на напълно непознат човек, всяка стая би могла да бъде капан, всеки предмет – оръжие.

София предпочита хотелите, защото там поне има шанс някой да я чуе, ако ѝ се наложи да вика за помощ.

Тръгва след него към кухнята и внезапно голавя някакъв особен, силно писклив звук. Не може да разбере откъде идва. Мъжът не изглежда да го е забелязал, но тя спира и се обръща към тъмните прозорци. Тъкмо се кани да каже нещо, когато следва нов звук, като пукащо се в чаша кубче лег.

– Сигурен ли сте, че тук няма никой груз? – пита.

Би могла да се събуе и да побегне към вратата, ако нещо се случи. Доста по-пъргава е от него и ако ѝ се наложи да бяга, без да спира за палтото на закачалката, би могла да се измъкне невредима.

София застава на прага на кухнята и го гледа как вади от хладилника за вино бутилка „Болинджър“. Отваря я и пълни две високи тесни чаши. Изчаква балончетата да се утаят, допълва чашите и ѝ подава едната.

2

СОФИЯ ОТПИВА ОТ ШАМПАНСКОТО. Остава го да изпълни устата ѝ с вкуса си, чува пукащите в чашата балончета. Нещо отново я кара да се обърне към прозореца. „Трябва да е някоя сърна“ – казва си тя. Навън цари мрак. В отражението на прозорците се виждат ярките очертания на кухнята и гърба на мъжа.

Той отново вдига чашата си и отпива. Ръката му леко потреперва, когато я посочва и прошепва:

– Разкопчай си малко роклята.

София изпразва чашата си с шампанско, забелязва червилото си по ръба ѝ, докато я поставя внимателно на масата, след което закачливо разкопчава най-горното копче на роклята си.

– Носиш сутиен – промърморва той.

– Да – отвръща тя и разкопчава и второто копче.

– Какъв размер?

– Шейсет С.

Без да помръдва от мястото си, мъжът се усмихва бавно. София усеща как подмишниците ѝ се навлажняват.

– С какви гащички си?

– Бледосини, копринени.

– Може ли да ги видя?

Тя се поколебава, но това не убягва от вниманието му и той изрича:

– Извинявай! Май съм твърде директен, това ли е?

– Може би първо трябва да уредим заплащането – промълвя тя, като се старая да звучи едновременно категорична и небрежна.

- Разбирам – е краткият му отговор.
- Най-добре е да разрешим този въпрос още...
- Ще си получиш парите – прекъсва я с леко раздразнение в гласа той.

Когато се среща с редовните си клиенти, нещата винаги са лесни, даже приятни, ала новите неизменно я изнервят в началото. Притеснява се от неща, които ѝ се е налагало да търпи в миналото – като онзи баща на две деца в Теби, който я ухапа по врата и я заключи в гаража си.

София пуска рекламите си в „Розовите страници“ и „Стокхолмски момичета“. Почти всички мъже, които се свързват с нея, са загуба на време. Изобилие от ругатни и обиди, обещания за прекрасен секс, заплахи за насилие и наказание.

За да започне да си кореспондира с нов мъж, тя винаги се доверява на интуицията си. Съобщението от сегашния ѝ домакин беше написано изключително добре, личеше си, че е образован. Беше директно, но не и неуважително. Беше казал, че името му е Виле, телефонният му номер беше блокиран и живееше в богаташки квартал.

В третия си имейл той беше обяснил какво иска да прави с нея и колко е готов да плати за това.

София беше приела това като предупреждение.

Знаеше, че когато нещо звучи твърде хубаво, за да е истина, значи нещо не е наред. На този свят няма безплатен обяд, така че за нея е по-добре да изпусне изгодна на пръв поглед сделка, отколкото да се изложи на опасност.

И въпреки всичко ето че сега беше тук.

Мъжът излиза от стаята и се връща с плик, който ѝ подава. Тя бързо преброява парите и пуска плика в чантата си.

– Това гостатъчно ли е, за да ми покажеш бельото си? – пита той.

Тя се усмихва сърдечно, леко подхваща краищата на

роклята и бавно я вдига над коленете си. Подгъвът се отърква в найлоновите ѝ чорапи. Тя спира и го поглежда.

Той не отвърща на погледа ѝ. Втренчил се е между краката ѝ, докато тя бавно вдига роклята си до кръста. Коприненото ѝ бельо проблясва като седеф между блегите ѝ бедра.

– Избръсната ли си? – пита грезгаво той.

– Кола маска.

– Изцяло?

– Да – кимва тя.

– Сигурно боли, а? – отбелязва той, искрено заинтригуван.

– Свиква се – усмихва се тя.

– Камо с много груги неща в живота – прошенва той.

Тя пуска обратно роклята си и се възползва от възможността да изтрие потта от гланите си, докато я пригласява над бедрата си.

Въпреки че вече е взела парите, тревожността отново изгълва сърцето ѝ.

Вероятно защото той ѝ беше платил толкова много, пет пъти повече от всички мъже досега.

В един от имейлите си беше пояснил, че е готов да плати допълнително за дискретността ѝ и за особените му желаня, но и така парите надвишаваха грасично нормалните ѝ тарифи.

Когато ѝ беше писал какво точно иска да направи с нея, не ѝ се беше сторило чак толкова лошо.

София помни много ясно един мъж с изплашени очи, който се обличаше с бельото на майка си и искаше от нея да го рита в слабините. Беше ѝ платил да пишка върху него, докато той лежи на пода и се гърчи от болка, но тя не беше успяла да се принуди да го стори. Беше грабнала парите и беше побягнала.

– Хората се възбуждат от какви ли не неща – отбелязва с притеснена усмивка Виле. – Несъмнено не мо-

жеш да накараш насила някого да... Искам да кажа, че за някоу неща се налага да си платиш. Не очаквам от теб наистина да харесаш онова, което ще направиш.

– Зависи. Но понякога наистина ми харесва... стига мъжът да бъде мил – излъгва тя.

Врекламата си София естествено обещава дискретност, но като предпазна мярка разполага с още един коз. Воду си гневник, в който отбелязва имената и агресивите на мъжете, с които се е уговарила да се срещне, така че, ако изчезне, някой да успее да я намери.

Освен това Тамара се беше срещала веднъж с Виле точно преди да прекрати работата си като ескорт, да се омъжи и да се премести да живее в Гьотеборг. София знае, че ако той се беше гържал непочтено, Тамара щеше да пусне предупреждение във форумите на сексуалните труженички.

– Надявам се, че не ме намираш за отвратителен и отблъскващ – проронва мъжът и прави крачка към нея. – Искам да кажа, че... ти си толкова красива, а аз съм... е, наясно съм как изглеждам. Когато бях на твоята възраст, от мен ставаше нещо, но сега...

– И сега изглеждаш добре – побързва да го увери тя.

София се сеца за многото пъти, в които беше чувала, че момичетата ескорти трябва да бъдат като психолози, но повечето мъже, с които се беше срещала, никога не бяха споделяли с нея нищо лично.

– Да се качваме ли вече в спалнята? – подканва я тихо Виле.

3

ДОКАТО ВЪРВИ СЛЕД НЕГО по широкото гървено стълбище, София си мисли колко много ѝ се пишка. Тънки метални пръчки придържат мекия килим на мястото му на всяко стъпало. Светлината от големия полилей се отразява в лакираните гървени перила на стълбището.

Първоначалното намерение на София беше да се концентрира върху ексклузивни клиенти – такива, които са готови да платят повече за цяла нощ, мъже, които си търсят компания за коктейл или пътешествия.

През трите години, откакто работеше като ескорт, беше имала не повече от гвайсетина погребни сделки. Повечето ѝ клиенти искаха просто по една свирка след работно време, преди да се приберат като примерни съпрузи при семействата си.

Главната спалня е ярко осветена. Основният елемент в нея е величествено гвойно легло със сиви копринени чаршафи.

Откъм страната на съпругата се вижда роман на Лена Андершон и бурканче луксозен крем за ръце, а откъм страната на Виле има само айпаг със следи от пръсти по тъмния екран.

Той ѝ показва черните кожени ремъци, които вече е завързал за четирите стълба на леглото. Тя отбелязва наум, че ремъците не са нови – с множество гънки и напуквания и белеща се боя.

Внезапно стаята започва да се тресе и върти. Няколко пъти. София поглежда към мъжа, но той очевид-

но не е впечатлен. По ъгълчетата на устните му се забелязват бели остатъци от паста за зъби.

Стълбището изскърцва и той се извъръща към коридора, преди да върне поглед обратно към нея.

– Трябва да съм сигурен, че мога да ти се доверя да ме освободиш, когато поискам – изрича, докато разкопчава ризата си. – Искам да съм сигурен също така, че няма да се опиташ да ме обереш или просто да избягаш, след като вече ти платих.

– Няма проблеми – отвърща тя.

Гърдите му са покрити с руси косми. Опитва се да си глътне корема, когато усеща, че тя го разглежда.

София си казва, че след като го завърже, ще поиска да отиде до тоалетната. Спалнята разполага със собствена баня. Вратата към нея е отворена и в отражението на голямото огледало се виждат гушът и част от стената, облицована със златна мозайка.

– Искам да ме завържеш, но без да бързаш – прогължава той. – Не си падам по насилието.

София кимва и събува обувките си. Когато изправя глава, отново ѝ се завива свят. Поглежда го право в очите, докато вдига роклята си до пъпа. Коприната пука от статичното електричество. Тя плъзга палци по ръба на бикините си и започва да ги сваля. Това действие освобождава мускулите, с които досега се е стискала, и тя егва не се изпуска.

– Може пък ти да предпочиташ да бъдеш вързана, а? – подхвърля с усмивка той.

– Не, благодаря – отвърща тя, докато разкопчава роклята си.

– Всъщност е доста удобно – шегува се той, като гръпва леко егин от ремъците.

– Не правя подобни неща – пояснява небрежно тя.

– Никога не съм пробвал това наобратно... Готов съм да удвоя таксата ти, ако го направих – засмива се той, сякаш самата мисъл за това му гоставя наслада.

Парите, които вече ѝ предлага, са много повече, отколкото тя обикновено печели за два месеца, но София знае, че се излага на огромна опасност, ако позволи да я завържат.

– Е, какво ще кажеш? – усмихва се още по-широко той.

– Не! – отсича тя.

– Добре се, добре – промърморва примирено той и пуска кожения ремък.

Катарамата му леко изгрънчава, когато се удря в гърбеното легло.

– Как ме искаш? Напълно съблечена или не? – пита гелово тя.

– Почакай малко – оглежда я необичайно изпитателно той.

– Има ли проблем да използвам банята за момент?

– Слег малко – отговаря той. Звучи така, сякаш се опитва да контролира дишането си.

София усеща устните си странно студени. Когато вдига ръка към тях, забелязва, че по лицето му се разлива широка усмивка.

Приближава се до нея, хваща зграво брадичката ѝ и се изплюва в лицето ѝ.

– Какво правиш, за бога? – възкликва тя и усеща, че ѝ прилошава.

Внезапно краката ѝ я предават и тя се свлича толкова тежко на пода, че преханва езика си. Пада настрана и устата ѝ се пълни с кръв. Вижда го как застава над нея и започва да разкопчава кагифените си панталони.

София няма сили дори да изпъзни извън обсега му. Отпуска буза на пода и сред прахоляка под леглото забелязва умряла муха. Сърцето ѝ бие толкова силно, че чак ушите ѝ бучат. Постепенно осъзнава, че е била упоена.

– Не, недей – прошепва едва чуто, преди да затвори очи.

Преди да загуби съзнание, през ума ѝ минава мисълта, че той може би се кани да я убие и че това вероятно е последното, което тя ще види приживе.

Ларш Кеплер
Ловеца на зайци

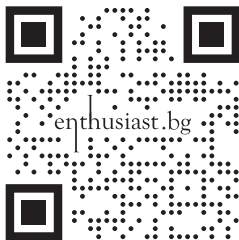
Превод *Антоанета Дончева-Стаматова*
Редактор *Петя К. Димитрова*
Дизайн на корицата *Биляна Славкова, Kontur Creative*
Коректор *Цвета Нинкова*
Прегнечат *Ивайла Пеева*

Шведска. Първо издание
Формат 60x90/16

Печатни коли 36
ISBN 978-619-164-484-1

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енг пъблишинг“ ООД
София, бул. „Васил Левски“ 31
тел.: 02/ 943 87 16, email: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ИМА НЯКОЙ НА ПРОЗОРЕЦА

Мъж с маска се спотайва в сенките на градината. Наблюдава първата си жертва през прозореца. Той ще го убие бавно, ще го накара да страда, ще му пусне детска песничка и ще го принуди да си плати.

УБИЕЦ В КЪЩАТА ТИ

Има само един човек, към когото полицията може да се обърне – бившия криминален инспектор Юна Лина, който излежава присъда в затвор с високо ниво на охрана. Така че те му предлагат начин да откупи свободата си: да помогне на Сага Бауер да спре жестокия убиец, познат като Ловеца на зайци, преди да убие отново.

САМО ЕДИН ЧОВЕК МОЖЕ ДА ГО СПРЕ

Скоро се появяват нови три жертви и Стокхолм е уловен в хватката на страха. Юна Лина трябва да залови емоционално неуравновесен хищник, чиито следи на разрушение водят до потресаваща нощ, изпълнена с насилие – с поужасяващи последствия, отколкото някой си е представял.

*Кеплер плавно ни превежда от ужас
към облекчение и обратното.*

– TIME

Цена: 22 лв./11.25 €

www.enthuslast.bg